Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ivanec, Ul. Ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: P-655/2019-45

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu - Stalna služba u Ivancu, po sucu Draženku Jakopoviću, kao sucu pojedincu, na prijedlog više sudske savjetnice Valentine Kovačić, u pravnoj stvari tužitelja Martin Premužić, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520, kojeg zastupa punomoćnica Bojana Marčelan iz Varaždina protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević&Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne rasprave 3. studenog 2026., održane u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnice tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu i uručenje presude 24. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je djelomično ništetan Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208384835, kreditne partije broj 7103495937, sklopljen dana 6. veljače 2007. između tužitelja Martina Premužića iz Majerja, Matije Gupca 17 kao korisnika kredita, Jele Premužić iz Majerja, Matije Gupca 17 kao založnog dužnika i tužene Zagrebačke banke d.d Zagreb, kao kreditora, solemniziran u javnobilježničkom uredu Bojane Štimac iz Varaždina, dana 8. veljače 2007. godine pod brojem OU.137/07, i to:

- dio čl. 1. st. 2. u kojem je ugovoreno: "Korisnik kredita se obvezuje iznos kredita iz prethodnog stavka vratiti, uz valutnu klauzulu"...
- dio čl. 2. st. 1. i 3. u kojem je ugovoreno: „...a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d.,...", „...u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora, ..."
- članak 2. st. 4. u kojem je ugovoreno: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."
- dio čl. 7. st. 1. u kojem je ugovoreno: „ ...obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja."
- dio čl. 7. st. 2. u kojem je ugovoreno: „Za slučaj izmjene redovne kamatne stope skladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete."

- dio čl. 23.C. kojim je ugovoreno: „...uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.”
- čl. 23.H. kojim je ugovoreno: „Javnobilježničke troškove, troškove uknjižbe založnog prava na nekretnini , kao i sve ostale troškove u vezi sklapanja i ispunjenja obveza po ovom Ugovoru snosi Korisnik kredita.”

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja Martina Premužića, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 koji glasi:

"Nalaže se tuženoj Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Martinu Premužiću, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude isplati iznos od 5.530,94 Eur (preplata s osnova razlike anuiteta radi promjene kamatne stope do dana otplate kredita i preplata s osnova razlike anuiteta radi promjene tečaja do dana konverzije), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom po stopi koja se od 01.10.2015. godine do 31.12.2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana, nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za 3 postotna poena, od 01.01.2023. do 30.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, a od 31.12.2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine (čl. 29. st.2. ZOO-a)."

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja Martina Premužića, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 koji glasi:

"Nalaže se tuženoj Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Martinu Premužiću, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude isplati iznos od 2.161,20 Eur (razlika glavnica) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom po stopi koja se od 01.09.2017. godine (dan otplate kredita) do 31.12.2022. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana, nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za 3 postotna poena, od 01.01.2023. do 30.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, a od 31.12.2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za pet postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine (čl. 29. st.2. ZOO-a).”

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja Martina Premužića, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 koji glasi:

" Nalaže se tuženoj Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Martinu Premužiću, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude isplati iznos od 182,64 eura (javnobilježnički troškovi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja do 31.12.2007. godine teče po stopi određenoj Zakonom o kamatama i Uredbom o visini stope zatezne kamate, od 01.01.2008. godine do 31.07.2015. godine po stopi koja se određuje povećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotnih poena, a od 01.01.2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena (čl. 29. st. 2. ZOO-a). "

V. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Martinu Premužiću, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 iznos od 206,46 eura sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od 10. veljače 2007. do isplate po stopi koja do 31. prosinca 2007. godine teče po stopi određenoj Zakonom o kamatama i Uredbom o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje povećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotnih poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, a od 31. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

VI. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Martinu Premužiću, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 iznos od 2.439,16 eura sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 7. lipnja 2019. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotnih poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, a od 31. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se

određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

VII. Odbija se, kao neosnovan, zahtjev tužitelja Martina Premužića, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 za isplatu zakonske zatezne kamate na iznos od 2.439,16 eura za razdoblje od 1. listopada 2015. do 6. lipnja 2019.

VIII. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Martinu Premužiću, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 troškove parničnog postupka u iznosu od 2.580,56 eura sa zakonskim zateznim kamatama na taj iznos počevši od 24. studenog 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IX. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja Martina Premužića, Majerje, Matije Gupca 17, OIB: 98293800520 za naknadom troškova parničnog postupka u dijelu zahtjeva u iznosu od 1.520,45 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 7. lipnja 2019. protiv tuženika podnio tužbu pred ovim sudu i to radi isplate stečenog bez osnove u iznosu od 4.761,74 eura/ 35.877,32 kune sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa do isplate a s osnove djelomično ništetnih odredbi Ugovora o kreditu broj 3208384835 od 6. veljače 2007. (točka I. tužbenog zahtjeva) te traži trošak izvansudskog vještačenja u iznosu od 82,95 eura/625,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom od 4. lipnja 2019. do isplate (točka II. tužbenog zahtjeva), a podredno (supsidijarno) ukoliko sud odbije tužbeni zahtjev iz točke I. tužbe tužitelj traži isplatu iznosa od 2.968,24 chf u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta sa zakonskom zateznom od dana dospijeća do isplate.

2. Tužitelj u tužbi navodi da je 6. veljače 2007. sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 3208384835 temeljem kojeg je tuženik isplatio tužitelju iznos od 48.809,67 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, istim ugovorom ugovorena je promjenjiva kamatna stopa putem tuženikove odluke o kamatnim stopama, a u trenutku sklapanja ugovora ista je iznosila 4,50 % godišnje. Tijekom trajanja kredita kamatna stopa je u više navrata mijenjana i to na štetu tužitelja. Uz to što se mijenjala kamatna stopa mijenjao se i tečaj švicarskog franka prema hrvatskoj kuni a sve na štetu tužitelja uslijed nepoštenih odredbi o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli.

2.1. Tužitelj smatra da su ugovorne odredbe o valuti chf i promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštene pa posljedično i ništetne. Ugovor o kreditu je standardni ugovor banke na

koji tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati, radi se o tipskom obrascu tuženika, o niti jedenoj odredbi ugovora nije se pojedinačno pregovaralo. Tužitelj je kredit otplaćivao redovito i istog je prijevremeno otplatio 31. kolovoza 2017.

2.2. Glede kamatne stope, tužitelj navodi da je u razdoblju od 30. studenog 2007. do 31. siječnja 2014. kamatna stopa neosnovano i protuzakonito plaćana po većoj stopi od dopuštene. Ujedno tužitelj tvrdi da je do plaćanja kamate na temelju neosnovano povećane kamatne stope dolazilo i neko vrijeme i nakon 1. veljače 2014. (iako je kamatna stopa u tom razdoblju bila niža od početno ugovorene kamatne stope) jer je tijekom otplate anuiteta na temelju povećanih kamatnih stopa došlo do toga da se glavnica sporije smanjivala, a sve to s obzirom na metodu obračuna zateznih kamata.

2.3. Tužitelj se u tužbi poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. i Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018, Revt-249/14. S obzirom na pravna utvrđenja iz navedenih presuda tužitelj smatra da mu tuženik ima vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi temeljem odredbi članka 4., 247., 270., 322., 323., 324., 1111. Zakona o obveznim odnosima. Uz to tužiteljica se poziva na članak 502.c Zakona o parničnom postupku i na odredbu članka 81. i 84. Zakona o zaštiti potrošača.

2.4. Tuženik nije prilikom ugovaranja kredita nikakav rizik preuzeo na sebe, cijeli rizik promjena na tržištu prebačen je na tužitelja, svoju tražbinu tuženik je dodatno zaštitio ugovorenim sredstvima osiguranja.

2.5. Glede sklapanja aneksa ugovora o konverziji 16. siječnja 2016. tužitelj navodi da sklapanje takvog ugovora nije bila prava volja tuženika već mu je takva volja bila nametnuta zakonom, niti o tom aneksu se nije posebno pregovaralo, a sklapanjem tog ugovora šteta koja je tužitelju nastala uslijed ništetnih odredbi osnovnog ugovora nije niti izdaleka sanirana

2.6. Zaključno, tužitelj postavlja zahtjev za isplatu temeljem izračuna vještakinje Natalije Jambrečić i to – iznosa od 4.761,74 eura/35.877,32 kune s osnove pretplate uslijed ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi sa zakonskim zateznim kamatama od plaćanja svake pojedinačne mjesečne rate do isplate (točka I. tužbenog zahtjeva) i iznos od 82,95 eura/625,00 kuna s osnove troškova izvansudskih vještačenja sa zakonskom zateznom od 4. lipnja 2019. do isplate (točka II. tužbenog zahtjeva), a kao supsidijarni zahtjev podnosi zahtjev za isplatu iznosu od 2.968,24 chf u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća pojedinih iznosa do isplate.

3. U odgovoru na tužbu (list 49-56 spisa) tuženik u cijelosti osporava tužbeni zahtjev u osnovi i visini i ističe prigovor zastare i aktivne legitimacije tuženika jer je pojedine uplate vršila Ivana Premužić te osporava tužitelju postojanje pravnog interesa.

3.1. Tuženik osporava da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, te odredbe iz osnovnog ugovora više i ne postoje zbog sklapanja dodatka o konverziji koji ima učinke retroaktivno.

4. Podneskom od 9. listopada 2020. (list 133-143 spisa) tužitelj se očitovao na tuženikov odgovor na tužbu navodeći da je Ivana Premužić supruga tužitelja te je ista svoja potraživanja prema tuženiku prenijela na tužitelja ugovorom o cesiji od 2. svibnja 2019.

4.1. Podneskom od 27. ožujka 2023. (list 363-372 spisa) tuženik je osporio tužitelju status potrošača.

5. Tijekom postupka sud je pročitao dokumentaciju u spisu i to: ugovor o kreditu od 6. veljače 2007., otplatni plan, promet po kreditu, pregled promjena kamatnih stopa po kreditu, izračun izvansudske vještakinje, dodatak ugovoru o kreditu od 16. siječnja 2016., potvrda o plaćanju izvansudskog vještačenja (dokumentacija se nalazi u omotnici iza tužbe), izvještaj o kalkulatoru konverzije, obavijest tuženika tužitelju od 12. studenog 2015., izračun konverzije sa pregledom otvorenih stavki i sa prijedlogom izmjene ugovora o kreditu, promet po kreditu/specifikacija uplata (dokumentacija se nalazi u omotnici iza odgovora na tužbu), ugovor o cesiji tražbine od 2. svibnja 2019. (u omotnici iza podneska tužitelja od 9. listopada 2020. Uz navedeno sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem nakon čega je vještakinja Danijela Podbojec dostavila sudu nalaz i mišljenje (list 871-916 spisa), dopunu nalaza od 26. lipnja 2026. (list 1038-1040 spisa) i dopunu nalaza od 22. kolovoza 2026. (list 1060-1064 spisa). Uz to, stranke su dostavljale u sudski spis brojnu sudsku praksu koja ide u prilog njihovim tvrdnjama koju je sud pročitao.

6. Nakon provedenog financijskog vještačenja i njegove dvije dopune, podneskom od 9. rujna 2026. (list 1068-1070 spisa) tužitelj je preinačio tužbeni zahtjev na način da je uz kondemnatorni zahtjev stavio i deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnim djelomične ugovorne odredbe članka 1. i 7. s osnove valute chf i ugovaranje promjenjive kamatne stope s osnove pretplate radi promjene kamatne stope i tečaja u skladu sa odlukom kreditora te odredbe članka 23.c o plaćanju naknade i članka 23.h o javnobilježničkim troškovima, troškovima uknjižbe založnog prava i ostalih troškova (točka I. tužbenog zahtjeva), a glede kondemnatornog tužbenog zahtjeva traži isplatu iznosa od 5.530,94 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate (točka II.a tužbenog zahtjeva), traži isplatu iznosa od 2.439,16 eura s osnove zakonskih zateznih kamata na pretplatu sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate (točka II.b tužbenog zahtjeva), zahtjev za isplatu iznosa od 2.161,20 eura s osnove razlike glavnice sa zakonskom zateznom kamatom od 1. rujna 2017. do isplate (točka II.c tužbenog zahtjeva) te zahtjev za isplatu iznosa od 389,10 eura s zakonskim zateznim kamatama od 10. veljače 2007. do isplate s osnove troška ulazne naknade i javnobilježničkog troška (točka II.d tužbenog zahtjeva).

6.1. Tuženik se tako preinačenoj tužbi protivio, međutim sud je isti dozvolio raspravnim rješenjem od 22. listopada 2026. (list 1144-1145 spisa), a sve primjenom odredbe članka 190. stavak 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13,

89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje – ZPP) smatrajući da je preinaka tužba svrsishodna za konačno rješavanje odnosa među parničnim strankama jer se i tako preinačena tužba odnosi na spor oko istog ugovora o kreditu i njegovog dodatka.

7. Nakon tako preinačene tužbe predmet spora je:

- zahtjev za djelomično utvrđenje ništetnim odredbe o valutnoj klauzuli, o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem odluke tuženika, o plaćanju naknada i troškove temeljem odluke tuženika i da sve troškove u vezi sklapanja i ispunjenja obveza snosi tužitelj

- zahtjev za povratom iznosa plaćenih na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostranoj izmjeni redovne kamate sadržanih u Ugovoru o kreditu između parničnih stranaka broj3208384835 od 9. veljače 2007. u iznosu od 5.530,94 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate (pretplata bez umanjenja iz konverzije);

- zahtjev za isplatom iznosa zakonskih zateznih kamata na zatraženi iznos pretplate u iznosu od 2.439,16 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate (uglavničene zakonske zatezne kamate na pretplatu bez umanjenja iz konverzije ali do 30. rujna 2015.);

- zahtjev za isplatom iznosa od 2.161,20 eura s osnove razlike glavnice sa zakonskim zateznim kamatama od 1. rujna 2017.

- zahtjev za isplatu iznosa od 389,10 eura s osnove ulazne naknade i javnobilježničkog troška sa zakonskim zateznim kamatama od 10. veljače 2007. na iznos od 206,46 eura, a na iznos od 182,64 eura od 9. veljače 2007.

7.1. U odnosu na taj Ugovor o kreditu stranke su 16. siječnja 2016. zaključile Dodatak ugovoru o kreditu kojim su konvertirali kredit od 9. veljače 2007. u kredit sa valutnom klauzulom u eurima i sa kamatnom stopom određeno strukturiranom. Zahtjev tužitelja utemeljen je na tvrdnji tužitelja da je riječ o nepoštenim ugovornim odredbama sadržanim u potrošačkom kreditu te na tvrdnji da sklapanje dodatka ugovora o kreditu nema utjecaja na osnovanost njegovog kondemnatornog zahtjeva i da dodatak ugovora o kreditu nema retroaktivni učinak.

8. Između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o kreditu 6. veljače 2007. kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje kunsku protuvrijednost iznosa od 48.809,67 chf, da su stranke 16. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15; dalje: ZID ZPK/15). Nije sporno ni to da je tuženik priznao tužitelju sve uplate po navedenom kreditu od početka ugovornog odnosa do 30. rujna 2015. i da je kredit u cijelosti otplaćen.

8.1. Sporno je pravno pitanje je li sklapanje Dodatka Ugovoru od 16. siječnja 2016. ima utjecaj na tužiteljičin kondemnatorni zahtjev za isplatu pretplate koja nije priznata u konverziji konkretno je li provedenom konverzijom tužiteljica izgubila pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 4,50% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja švicarskog franka koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog

pojedinog anuiteta uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Aneksu Ugovoru o kreditu. Nadalje, sporno je pitanje zastare tražbine tužitelja kao i pitanje tužiteljeve aktivne legitimacije, je li se presude na koje se poziva tužitelj mogu primijeniti na konkretni predmet, je li tužitelj potrošač, je su li sporne odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, postojanje pravnog interesa i visina tužbenog zahtjeva.

9. Glede pitanja postojanja pravnog interesa tužitelja, Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-2868/18-2 od 12. veljače 2019. zauzeo stajalište da tužitelji u ovakvim parnicama ima pravni interes i takvo stajalište i ovaj sud prihvaća.

10. Pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u švicarskom franku i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi je pitanje o kojem, između ostalog, ovisi tužiteljevo pravo na isplatu preplaćenog iznosa kojeg u tužbi traži jednako kao i pitanje ništetnosti odredbi o plaćanju naknada i troškove temeljem odluke tuženika i da sve troškove u vezi sklapanja i ispunjenja obveza snosi tužitelj.

10.1. Prema čl. 81. st. 1., st. 2., st. 3. i st. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03, dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava, pri čemu ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10.2. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je između ostalog i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promijenjena u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku promjene stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa sve na štetu potrošača.

10.3. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih i ovdje tuženika kao banke, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a

to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik kao banka potrošače u cijelosti informirala o svim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve to isključivo na štetu potrošača. Također je točkom 9. izreke presude naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti navedena presuda.

10.4. Valja reći da je i u presudi i rješenju poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio da se odbija kao neosnovana revizija, između ostalih i ovdje tuženika kao tuženika iz kolektivne tužbe protiv drugostupanjske presude, u dijelu kojim je utvrđeno da su te banke u određenim navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP-a u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09; dalje: ZZP/09).

10.5. Dakle, u ovome predmetu radi se o parnici koja tematski pripada velikom broju u bitnome istovjetnih parnica, a odnosi se i na pravna pitanja o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske već zauzeo relevantno pravno stajalište koje je primjenjivo i na ovaj predmet. Pritom ovaj sud polazi od nespornih utvrđenja gore navedenih sudova da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te ugovaranje plaćanja na način da je glavnica vezana za valutu u švicarskom franku bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, da se o tim odredbama sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, da potrošač na njihov sadržaj nije imao utjecaja, te je takvim ugovornim odredbama potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, prije svega ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava.

10.6. Sukladno čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

10.7. Sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Upravo se na spomenuta utvrđenja tužitelj i poziva u ovoj tužbi i na njima temelji tužbeni zahtjev.

10.8.Točno je da sve naprijed izloženo ne podrazumijeva automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Navedeno tuženik tijekom postupka ne dokazuje.

11. Sukladno odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022., uzimajući u obzir tvrdnju tuženika da je tužitelj bio informiran o svim bitnim parametrima za sklapanje ugovora, sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice.

11.1. Iz iskaza tužitelja saslušanog na ročištu 3. studenog 2026. - koji ovaj sud nalazi vjerodostojnim, uzimajući u obzir da isti iskazuje životno, te je njegov iskaz u skladu sa ostalim provedenim dokazima – proizlazi: da je podignuo stambeni kredit kod tuženika za obnovu kuće u kojoj i danas živi, nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama, u banci ga je već čekao unaprijed napisani tekst, nije mu poznat termin valuta utočišta niti da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj chf, banka mu nije objasnila na što se odnose troškovi obrade kredita niti koliko će iznositi troškovi javnog bilježnika, a niti o tim ugovornim odredbama tužitelj nije mogao pregovarati. Stoga, kako iz navedenog iskaza ne proizlazi da bi tužitelj bio informiran o bitnim parametrima za sklapanje predmetnog ugovora i aneksa ugovora (a kako to tvrdi tuženik), niti da bi stranke pregovarale o odredbama ugovora, a tuženik ne dostavlja dokaze o suprotnom, to je propustio dokazati svoje tvrdnje.

11.2. Također, iz iskaza tužitelja sud zaključuje da je isti potrošač i da je namjena kredita bila potrošačka. Napominje se da je potrošač, u smislu čl. 3. ZZP-a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Kako obnova kuće, zbog koje namjene je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu, a što proizlazi iz iskaza tužitelja te samog ugovora o kreditu, očito predstavlja svrhu koja nije namijenjena poslovnoj aktivnosti odnosno poduzetničkoj djelatnosti tužitelja, a tuženik ničime ne dokazuje suprotno, to proizlazi da je tužitelj u konkretnom pravnom odnosu djelovao kao potrošač.

12. Valja naglasiti da tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljici pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

13. U vrijeme podnošenja ove tužbe 7. lipnja 2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog Zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom članak 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba članka 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju članka 106. stavka 1. tog Zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. stavku 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

14. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu ranije istaknuta utvrđenja suda te činjenicu da se spomenute presude odnose i na tuženika, proizlazi da su ništetne sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i valutna klauzula vezana uz valutu švicarskog franka (dio čl. 1. st. 2., dio čl. 2. st. 1. i 3., dio čl. 7. st.1. i 2.).

15. Glede zahtjeva za utvrđenje ništetnim dio ugovorne odredbe članka 2. st.4., dio čl. 23.c, dio čl. 23.h valja reći da je utvrđeno da je tuženik pripremio predmetni ugovor o kreditu, dakle ugovor je sklopljen prema uvjetima i odredbama koje je tuženik unaprijed formulirao na standardnom obrascu ugovora o kreditu. Tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje troškova zaključenja ugovora, dakle na koje se usluge i troškove naknada odnosi, nije mu predočeno što je obuhvaćeno naknadom za obradu kreditnog zahtjeva. Kao što je navedeno radi se o tipskom ugovoru i o spornim se odredbama ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a te ugovorne odredbe prouzročile su značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja kao potrošača, pa su takve ugovorne odredbe ništetne u smislu čl. 81. st.1. i čl. 87. st.1. ZZP/03.

15.1. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP-a (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, što pak nužno ne znači da u ugovoru o kreditu specificirano treba navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu i osiguranje kredita, ali se kod provođenja testa poštenosti mora ispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga. Iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja predmetnih naknada, ali isto tako nije bio informiran niti o razlozima koji opravdavaju plaćanje tih naknada (koje usluge i koji troškovi ulaze u naknadu i u kojoj visini svaki od njih). Kako je tužitelj ugovor o kreditu sklopio na temelju unaprijed formuliranog obrasca, što upućuje da nije mogao razumno izvesti zaključak o njihovoj visini, ali i o njihovoj krajnjoj svrsi.

15.2. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja treba ocijeniti je li, imajući u vidu da su predmetne odredbe sadržane na standardiziranom obrascu Ugovora, tuženiku bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatili takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora, odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na sporne ugovorne odredbe. Međutim, iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, da se o spornim odredbama nije ni moglo pregovarati, može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa, time da tužitelji nije ni imao objektivne mogućnosti pregovaranja, a što je posljedično prouzročilo već spomenutu značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, slijedom čega je sud u cijelosti usvojio deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja o čemu je odlučeno u točki I. izreke presude.

16. Što se tiče tužiteljevog zahtjeva za isplatu iznosa od 5.530,94 eura valja reći da su stranke 16. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015), kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u euro. Navedeno je sud utvrdio uvidom u nalaz i mišljenje sudske vještakinje Danijele Podbojec i dokumentacije u spisu.

16.1. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom kreditu u eurima, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju strogih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužiteljice, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u švicarskom franku, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za švicarski franak valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Aneksa nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. Zakona

o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, 69/26, dalje – ZOO).

16.2. Slijedom navedenog, tražbina tužitelja za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi Ugovora o kreditu je podmirena o valuti chf i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita, stoga zahtjev tužitelja za isplatu glavnice u iznosu od 5.530,94 eura sa zahtjevom za zakonsku zateznu kamatu na taj iznos od 1. listopada 2015. nije osnovan pa je tužbeni zahtjev za taj iznos odbijen, o čemu je odlučeno u točki II. izreke presude. To je pravno shvaćanje podudarno s pravnim shvaćanjem izraženim u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev 586/2019-14 od 21. prosinca 2022., točka 32., Rev 925/2023-2 od 8. travnja 2025., točka 54.1. Sud je odbio, uz glavnicu, i zakonske zatezne kamate na glavnicu od 1. listopada 2015. jer se u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2026. poslovni broj Rev-457/2025-20 tužiteljima se priznaje pravo na zakonske zatezne kamate na pretplatu ali samo za razdoblje od plaćanja pojedine mjesečne rate do 30. rujna 2015.

17. Međutim, tužiteljica je postavila i tužbeni zahtjev kojim traži uglavničene zakonske zatezne kamate na pretplatu u razdoblju od plaćanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa ali samo do 30. rujna 2015. bez umanjenja s osnove pretplate iz konverzije, a sve kako je izračunala vještakinja Danijela Podbojec u dopuni nalaza i mišljenja od 22. kolovoza 2026. (list 1060-1064 spisa).

17.1. Odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je tuženik, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan vratiti zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa preplaćenog na ime jednostrano promjenjive redovne kamate i valutne klauzule do dana konverzije odnosno do 30. rujna 2015.

17.2. Vještakinja Danijela Podbojec je po uputi suda izračunala iznos zakonskih zateznih kamata na pretplatu s osnove ništetnih odredbi ugovora o kreditu u razdoblju od plaćanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa do 30. rujna 2015. bez umanjenja s osnove pretplate iz konverzije, a tužitelj je u skladu s izračunom postavio tužbeni zahtjev o kojem je sud odlučio u točki VI. i VII. izreke presude. Sud u cijelosti prihvaća izračun vještakinje, isti je izrađen u skladu sa zadatkom suda, neovisno i nepristrano, a stranke nisu imale prigovor na matematički izračun vještakinje, a na izričit upit suda nisu se izjasnile da traže usmeno saslušanje vještakinje stoga sud nije usmeno saslušao vještakinju jer stranke nisu imale prigovor na matematički izračun i nisu predlagale saslušanje na ročištu.

17.3. Iz navedenog razloga, sud je u točki VI. izreke presude dosudio tužitelju zakonske zatezne kamate na mjesečne pretplaćene iznose kako ih je izračunala vještakinja Danijela Podbojec u iznosu od 2.439,16 eura te na taj iznos dosudio i zakonske zatezne kamate počevši od podnošenja tužbe sudu (7. lipnja 2019.) do isplate temeljem odredbe članka 31. stavak 2. ZOO-a, a u točki VII. izreke presude odbio zahtjev za dosudu zakonskih zateznih kamata na iznos od 2.439,16 eura za razdoblje od 1. listopada 2015. do 6. lipnja 2019. kao neosnovan.

18. Neosnovan je i prigovor zastare tužiteljevog potraživanja o čemu je pravno stajalište zauzeo Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-2245/17-2 od 20.

ožujka 2018. odnosno da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Glede preinačenog tužbenog zahtjeva i pitanje zastare, stav kojeg dijeli i ovaj sud zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela održanoj 27. svibnja 2024.

19. Ovdje valja reći da je neosnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja jer je pojedine rate uplaćivala supruga tužitelja Ivana Premužić jer je tuženik sve uplate pa tako i uplate Ivane Premužić knjižio kao podmirenje obveze iz tužiteljevog kredita a što je sud utvrdio uvidom u dokumentaciju u spisu, također Ivana Premužić je ugovorom o cesiji prenijela na tužitelja svoja potraživanja prema banci.

20. U točki III. izreke presude sud je odbio zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 2.161,20 eura s osnove razlike glavnice, dakle razlike stvarne i konvertirane glavnice oslobođene efekata ništetnosti na dan 30. rujan 2015. i nove eur glavnice iz konverzije koju razliku je izračunala vještakinja u svojem nalazu. Dakle, u slučaju da je tuženik prilikom izračuna konverzije uzeo u obzir i preplaćene iznose uslijed spomenutih ništetnih odredaba osnovnog Ugovora o kreditu, tada bi glavnica iz Dodatka Ugovoru o kreditu bila manja za 2.161,20 eura. Međutim, vještakinja je jasno u nalazu navela da je tuženik konverziju s financijsko-računovodstvenog gledišta, izvršio u skladu sa odredbama Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), da je utvrđen novi otplatni plan (od početka otplate) u valuti EUR uz primjenu promjenjivih kamatnih stopa, da su sve uplate tužitelja preračunate u valutu EUR po tečaju na dan uplate, izračunate su razlike više/manje plaćeno u valuti EUR te je u poslovnim knjigama banka provela odgovarajuća knjiženja i od dana sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu, u svojim poslovnim knjigama vodi kao kredit odobren u valuti EUR. Prema tome, kako je obračun konverzije izvršen sukladno rečenom Zakonu ZIDZPK/15, a nakon toga je glavnica kredita pretvorena u valutu EUR po tečaju na dan isplate kredita i utvrđen novi otplatni plan, to tužitelj nema pravo tražiti isplatu uslijed više utvrđene glavnice.

21. Glede zahtjeva za isplatu od 389,10 eura s osnove ulazne naknade i javnobilježničkog troška valja reći da je sud iz razloga navedenih u točki 15., 15.1. i 15.2. obrazloženja ove presude odlučio da je osnovan tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 206,46 eura s osnove nepoštenih ugovornih odredbi o ulaznoj naknadi i naknadi za obradu kredita sa zakonskom zateznom kamatom od 10. veljače 2007 , o čemu je sud odlučio u točki V. izreke ove presude.

21.1. Međutim, solemnizacija ugovora kod javnog bilježnika služi za osiguranje tuženika pri naplati kredita, a tuženik je sastavio ugovor te teret solemnizacije prebacio na tužitelja kao potrošača bez mogućnosti da o tome pregovara. Međutim, ta je naknada odnosno nagrada plaćena je javnom bilježniku, a ne tuženiku, tako da tuženik nije ništa stekao bez osnove, a koji iznos bi tužitelju trebao vratiti slijedom čega je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 182,64 s osnove troškova javnog bilježnika sud odbio kao neosnovan o čemu je odlučeno u točki IV. izreke presude..

22. Glede zahtjeva za naknadu troškova postupka, u predmetnom slučaju radi se o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu.

Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-1014/18 od 20. listopada 2021., Odluka suda Europske unije C-224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske br. U-III-4029/2013 od 19. prosinac 2017.). Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na iznose glavnice i zahtjev za utvrđenje ,a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice i u odnosu na zahtjev za isplatu razlike glavnice i troškova javnog bilježnika. Međutim u okolnostima konkretnog slučaja, u kojem tužitelj postavlja zahtjev za isplatu zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unio nepoštene ugovorne odredbe, obzirom na visinu troškova sukladno vrijednosti predmeta spora, troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi daleko veći od zateznih kamata koje su mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl. 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18. srpnja 2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26. rujna 2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o predmetu spora kakav je predmetni - osnovanost zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u chf koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

22.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema vrijednosti predmeta spora i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 200,00 eur, za sastav podnesaka od 6. listopada 2020, 31. srpnja 2023. i 9. rujna 2026. prema Tbr. 8. toč. 1. svaki po 200,00 eur, za zastupanje na ročištima 5. studeni 2020., 22. listopada 2026. i 3. studenog 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. u iznosu od 200,00 eur po ročištu. Navedenom iznosu pribrojen je i iznos poreza na dodanu vrijednost po 25% (350,00 eura), trošak vještačenja u iznosu od 735,00 eur te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 95,56 eur, tako da ukupno trošak tužitelja iznosi 2.580,56 eura koji je dužan naknaditi tuženik tužitelju, o čemu je odlučeno u točki VIII. izreke presude.

22.2. Neopravdano je tužitelj zatražio trošak sastava podneska od 14. travnja 2022. u iznosu od 62,50 eura (sa pdv-om) jer u navedenom podnesku traži prekid postupka odnosno produljenje roka za uplatu predujma, trošak sastava podneska od 14. lipnja 2023. u iznosu od 250,00 eura jer u navedenom podnesku tužitelj dopunjuje tužbeni zahtjev koji je naknadno opet izmijenio, trošak sastava podneska od 25. studenog 2025. u iznosu od 250,00 eura jer u navedenom podnesku ponavlja svoju pravnu argumentaciju i analizira sudsku praksu, trošak sastava podneska od 3. lipnja 2026. u iznosu od 250,00 eura jer u navedenom podnesku tužitelj dopunjuje tužbeni zahtjev

koji je naknadno opet izmijenio, trošak sastava podneska od 8. srpnja 2026. u iznosu od 250,00 eura jer u navedenom podnesku tužitelj dopunjuje tužbeni zahtjev koji je naknadno opet izmijenio, trošak sastava podneska od 7. kolovoza 2026. u iznosu od 250,00 eura jer u navedenom podnesku tužitelj ponavlja već ranije iznesene činjenične i pravne argumente, trošak pristupa na ročište za objavu iznosu od 125,00 eura s obzirom je riječ o trošku koji nije nužan za vođenje postupka kao i trošak izvansudskog vještačenja u iznosu u 82,95 eura jer je u ovome postupku i na prijedlog samog tužitelja provedeno financijsko vještačenje i upravo je ono mjerodavno za donošenje meritorne odluke. Ukupno tužitelj je neosnovano zatražio trošak u iznosu od 1.520,45 eura o čemu je odlučeno u točki IX. izreke presude.

Ivanec, 24. studeni 2026.

Sudac
Draženko Jakopović



Uputa o pravnom lijeku
Protiv ove presude, dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u pisanom obliku putem pošte, sustava e-komunikacije ili neposredno na sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:
1. tužitelj – e-oglasna ploča
2. tuženik – e-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-30890-8cb8e**

Kontrolni broj: **03f9c-7f8d7-1fe7c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.